Ч. 38 (11.379). Львів, четвер 21. лютого 1929. Оплата почтова уплачена готівкою. Рік XLVII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. — Конто почт. щадн. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло", Львів. — Гол. Редактор приймає від 11—12 год. перелполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 5·00 зол. — За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 20 ч. к., Румунії 150 леїв, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції 29-41. „ Друкарні 29-26. — В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. — ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Апетити на владу.

Львів, 20. лютого 1929.

В деяких польських колах ніщо так не є зненавиджене, як парлямент, як парляментарний устрій, як демократична форма правління. Можна зарязикувати твердження, що ніяка форма абсолютизму не була так зненавиджена й осуджена, як т. зв. соймовладство. В ньому добачується корінь лиха і всю скалю турбот, які лягли на Польщу. І не можна сказати, що в тих подібних твердженнях й нагромаджених обвинуваченнях немає великої долі правди. Бо польський парлямент на протязі свого 10-ти літнього істрування, а головно в добі „суверенности" не розвязав ані одної капітальної проблеми, а деякі з них (як напр. національне питання) ще більше заплутав.

Та це — розуміється — не є виною парляменту яко такого, тільки тих сил, що діяли в ньому і поза ним, а які сьогодня ще більше впливають на правлячі кола, поривають в свій крутіж уже й саму інституцію парляменту.

Безп. Бльок співпраці з урядом й його незорганізовані попередники, повівши боротьбу за обмеження парляменту, від травневого перевороту старалися його на кожному кроці скомпромітувати й понизити. Після довшої підготовки, висунено проект зміни конституції, який фактично перекреслює інституцію парляменту, а заводить своєрідний абсолютистично-президентський режім.

В справі зміни конституції розвинулася вже затяжна боротьба, в якій живу участь беруть дві воюючі сторони: оборонці й противники парляментаризму. Перші, як ми вже зазначили у вчорашній статті, довгий час вимикали боротьби, бажаючи відсунути її до більш пригожого моменту. Та невблаганий противник у почутті своєї сили примусив оборонців парляментаризму вже тепер підняти кинену рукавицю і стати в бойові ряди.

Невдача виступу марш. Дашинського і безоглядне відкинення його компромісової пропозиції проурядовим табором (марш. Шиманським) примусили польську демократію перейти з відступу в орґанізовану дефензиву, бо на наступ вона ще не рішилася, не вважаючи на заповідь чепесівців, що устроєва боротьба вирішиться на вулиці.

В обороні демократії виступив на сторінках „Роботнік-а" б. посол і б. лідер „Визволення" Ст. Тугут, без сумніву один із найширших і найпростолінійніших польських політиків, який свої думки висловлює ясно, досадно, ядерно, викидаючи крутійства і фальшу, таких прикметних ознак більшости „еластичних" політиків з демократичного польського табору. Стаття Тугута: „Апетити на владу" найшла широкий відгомін у пресі. Годилось би й нам звернути увагу на цю цікаву статтю.

Майже від трьох літ — пише Тугут — є ми свідками прикрочування Польщі до волі, потреб і примх одної людини. Все — право і конституція, бюджет, себ-то публичний гріш, квестія миру і війни, права інституцій і права чоловіка — все в Річипосполитій має бути залежне від таланту чи незґрабности одиниці. Поволено всі правні приписи, робиться безнастанне, невідступаюче через нічим зусилля для поваления останків устрою, змагається вже не до розпорошення громадянства, але до розтоптання в ньому всякої організації, всього, що є самостійне".

А ця система є реакцією, що викликує нові конфлікти, „дає до вибору невільниче підлання, або незорганізовані вибухи бунту". Що станеться, коли тій системі забракне його творця і живого символу?

Яскравий сніп світла на ту систему кидає проголошений проект зміни конституції, який всю владу в державі скупчує в руках одного чоловіка. Цей проект є намаганням залеґалізувати самовладство в користь марш. Пілсудського, одиниці, що на основі неписаного акту має повноту влади. Писаний акт нічого к даній хвилі не виясник би, бо навіть абсолютистична конституція мусить бути висловом поділу праці, прав й обовязків між правлячими й управлюваними. Марш. Пілсудський є людиною з багатьома рідкими прикметами, але він має й одну величезну хибу: не хоче чи не вміє співпрацювати з людьми. Тому й кожний писаний акт мав би невелике значіння, бо по всій правдоподібности марш. Пілсудський небавом відійшов би від нього, як відійшов від президентури й премієрства.

Коли ж проголошений проект хоче устійнити обсяг влади і спосіб ділання наступника Пілс., то він ставить його в незвичайно важке положення. Дає йому всеобіймаючу повноту влади, кладе на його плечі нечувано важкий тягар. Питання, чи він буде в силі тією владою розумно користуватися, чи зможе він двигнути той тягар. І тому постійно зявляється питання: хто ним буде? А відповідь на це питання незвичайно важка. Певним є тільки, що він не буде Пілсудський. А сам він не може правити. Мусить на комусь опертися і на кому саме: чи на старих родах, чи на поміщиках, чи на „середньому стані", чи на бюрократії, чи на війську, чи на „урядовому таборі"? Всі ці сили є господарчо слабі і нестійні, щоби на них можна опертися.

Таку повноту влади можна давати тільки ґенієві.

„Якщо майбутній президент буде ґенієм, то може вдалось би йому розвязати деякі трудності, що сьогодня гноблять Польщу: безробіття, дорожнечу, лихі платні, національний спір, справу міжнародньої безпеки. Однак і в тому випадку польський нарід був би немовлятом, годованим випкою і ношеним у хустці на плечах. А що, коли буде нездарою або дурнем? Як думаєте, чи Польща багато ще витримає тих ризикантських спроб? Урядовий табор вмовляє в нас, що все краще, як поворот до „огиди соймовладства". Отже в тому соймовладстві нарід учився і не маємо ніякої основи допускати, що сам не найшов би шляху до виходу дешевшим коштом, як домашня війна. Польська демократія з тим диво-глядом, який названо проектом зміни конституції, що має бути останнім ліком, а є лише фальшивим апетитом на владу, не має й не може мати нічого спільного. Як спроба самостійної правно-державної думки стоїть він нижче всякого рівня і Польщі, як цілости, просто приносить стид. Як практична розвязка є така від нас далека, від наших поглядів і наших інтересів, що не міг би бути навіть темою до дискусії. Той протидержавний проект повинен бути без подрібної дискусії відкинений в першому читанні".

Сказано ясно, досадно й переконуючо. Стаття Ст. Тугута є заповідю виходу з пасивности і переходом від дефензиви до частинного наступу, але по всій правдоподібности тільки на парляментарному тереві. Зазив Ст. Тугута відкинути безголовний проект уже в першому читанні безумовно буде здійснений. Але що дальше? — ось питання, на яке не дає відповіди ніякий демократичний політик. Бо апетити на владу у теперішніх її носіїв є надто великі, — не лише у відношенні до теперішности, але головно у відношені до будуччини — щоби що-небудь могло їх зупинити на півдорозі. І один з помітніших членів Безп. Бльоку, виленський монархіст Мацькевич, теж не менше щирий і простолінійний, заявив без обиняків, що нову конституцію треба буде ввести, не зважаючи на волю сойму. Зразком для нього є **modus procedendi**, приноровлений югославянським королем Олександром.

„Після ствердження — каже Мацькевич — неспроможности ввести новий устрій при допомозі сойму, треба буде сойм розвязати і новий устрій проголосити декретом як обовязуючий".

Апетити на владу є справді великі, такі великі і безцеремонні, що зудар двох сил є неминучий.

Самоврядування.

(Від нашого постійного кореспондента.)

Луцьк, 14. лютого 1929.

Хто памятає ідею й форму колишнього російського земства, тому й в голову не прийде ставити в одну площину з ним наше повітове й воєвідське самоврядування. Навіть так звані „куці" (обмежені) земства на наших землях тепер уявляються нам знаменитими у порівнанні з соймиками й воєвідськими радами.

Річ не в компетенції та формі, а в самій основі, на якій побудовані теперішні органи самоврядування. Під натиском певного ідейного руху сімдесятих років минулого століття царський поліційний абсолютизм змушений був піти на уступки: поставити земства по-за органами державно-політичної влади. Виборні земства з виборними головами були автономними територіяльними органами громадської господарки.

В Польщі всі органи громадсько-суспільного життя поставлені під безпосередній вплив та керму політ. влади. Це кермування урядовою рукою всіма галузями й галузочками життя особливо яскраво виступає на екрані так званого самоврядування. Головою соймику є повітовий староста, головою воєвідської ради воєвода—представники політичної влади.

Гадаю, що є перебільшенням нова приповідка: „соймик називається самоврядуванням тому, що ним керує сам староста". Але є фактом, усім відомим, що дові старости в ролі голов самоврядувань виконували завдання, покладені на них вищими органами політичної влади, уступаючи дрібні питання (не політичного значіння) свобідній волі соймикових зборів. Луцький соймик, наприклад, у минулому 1928 р. зовсім не використав 30-тисячного меліораційного асиґнування, в той час, коли видатки на шляхи далеко перетягнено за межі бюджету. Очевидно, що дороги на східних землях мають спеціяльне й значно більше значіння для влади, ніж про це думають члени соймику. Тому-то й суми на дорожні потреби в ц. р. в бюджеті непропорціонально зросли. Або: в той час, коли „не було засобів" на будування будинків для сільських шкіл, на „потреби" „Мацежи Школьної" ухвалювалися великі суми.

Правда, самоуправна ординація дає представникам населення можливість більшістю голосів спрямовувати свої засоби на дійсні життєві потреби місцевого населення. Тому сама собою вийшла потреба в „відповідній" більшости. І ця потреба на Волині при виборах до т. зв. ґмінних (волосних) рад і соймиків належно „задоволена". Кому припадково довелося бути на волинській урядовій виставці м. р., той, можливо, зауважив вимовну діяграму персонального складу радних і членів соймиків — по їх національности. Майже в усіх повітах разяча більшість радних-поляків, хоча українське населення складає 80—90 відс. В деяких повітах, де гніздилася хрунівщина, процент українців впав дуже низько (нижче 40). Для прикладу візьмемо вибори хочби в одній „ґміні" Підлубні. Перші вибори, які дали значну більшість українців, були уневажнені; зате другі вибори вже дали бажану меншість. Як це сталося? Це вже окрема справа, для якої тут замало місця...

В кожному випадку з 1927 р. північно-західні землі мають волосні й повітові самоврядування. Поминаючи будову цих самоврядувань, всеж треба сказати, що коли вони й не дали українському населенню того, що могли й повинні дати, то дали в кількох випадках докази деяких можливостей. З другого боку, півторарічна практика вже виявила ті наші хиби й занедбання, які є причиною малокорисної праці названих самоуправних установ.

Ці хиби й занедбання особливо унагляднили збори волосних („ґмінних") рад і соймиків, які саме тепер закінчилися. Їм треба присвятити більше місця, а засоби до покращання праці наших радних і соймиковців вимагають ґрунтовного обговорення. На цьому місці подам лише деякі спостереження як з загального перебігу громадського життя, так і з двохденної поисут-

вости в характері „публіки“ на засіданнях луцького повітового соймику, а саме:

1. Українська інтелігенція замало цікавиться самоврядними справами, а ще менше знайомилася з ними: незнання у цьому відношенні просто нагадливе.

2. Селяни-радні й соймиковці — цілковито непідготовлені до своєї ролі, недоцінюють її, не розуміють, що їх обовязком є не догоджувати комусь, а працювати для задоволення культурно-освітніх і економічних потреб населення.

3. Ніякої теоретично-освідомлюючої роботи в цьому напрямку не переводилося й не переводиться.

В такому непідготовленому стані застала нас нова подія: 31. січня утворено вищий, воєвідський орган самоврядування — воєвідську раду та її виконавчий орган — воєвідську управу. Таким чином будова самоврядування всіх трьох ступенів закінчена. А як закінчена, про це знов каже склад воєвідської ради й управи: на 12 членів ради (делегатів соймиків і міських самоврядувань) є 7 поляків, 4 українців і 1 жид). Отже 80 проц. українського населення має всього 33 відс. представництва. Управа складена по принціпу „рівний з рівним“: 1 поляк, 1 українець і 1 жид; українці й тут мають 33 відс. Хібаж не зрівняння?

Урядові органи преси захоплені таким „ідеальним“ представленням ріжних національних груп. І ми їх цілковито розуміємо.

Для ілюстрації того пошанування прав та інтересів українського населення подамо хоча-б такі факти. Внесення члена ради Кониша, щоби до рільничої комісії ввести інспектора Українського Ревіз. Союзу Кооператив відкинено. До цеї комісії введено представників польських товариств: Волин. Рільничого Т-ва, Звйонзку Кулек Рільничих та Ревіз. Союзу польських рільничих кооператив. Про єдине українське сільсько-госп. т-во „Сільський Господар“, звичайно, не могло бути й мови. До комісії суспільної опіки введено представників „Мацежи Школьної“, польського т-ва літніх кольоній, луцького дієцезіяльного рим.-кат. добрад. т-ва й т-ва опіки над жидівськими сиротами в Луцьку. Не найшлося лише місце для „Просвіт“, „Союза Українок“ і Луцького Чеснохр. Братства, яке вже 310 років займається суспільною опікою та в якого недавно забрано будинок, що в ньому містився притулок для дітей і старців. Отже українські сирітки й нещасні діди та бабки остали без дому, де був притулок і без самого притулку та опіки.

До управи на згаданого одинокого члена від українців введено п. Колодяжного, бувш. подільського губерніяльного комісаря УНР. Таким чином „пошанування“ прав та інтересів українського населення Волині (80 відс.), здається, не підлягає сумніву.

В. Островський.

80-літній ювилей „Просвіти“ відсвяткуємо найкраще, коли всі від „мала до велика“ станемо її членами. Тож спішіться зі зголошеннями в члени, надсилайте вкладки й іншим пригадуйте.

З Румунії.

Просвітянський рух.

Перед війною мали майже всі наші громади на Буковині читальні „Української Бесіди“. По війні румунська олігархія вбила все українське освітнє життя і з українських читалень не лишилося й сліду. Після приходу до влади в Румунії нац.-цараністичної партії повіяло трошки лекшим духом і ось українські громади на Буковині зачинають поволи відновлювати свої давні читальні. Досі відновило свою діяльність 21 читалень „Української Бесіди“, а крім того українські емігранти в Джурджіу, які заробляють на хліб в тамошній фабриці, заходяться як перші заснувати нове товариство „Просвіта“. Акція в справі основування, згл. відновлювання українських читалень ведеться дальше.

Український жіночий зїзд.

При доволі численній участи українських жінок — між присутніми були й заступниці селянок і міщанок — відбувся 2. ц. м. в Чернівцях перший по війні зїзд українського жіноцтва в Румунії. Отворила зїзд заступниця голови „Жіночої Громади“ п. О. Павлюх-Гузарева, що повитала присутню письменницю О. Кобилянську і всіх учасників. Повстанням з місць вшановано померших членів „Жіночої Громади“ за останніх 14 літ, імена яких вичислила п-і Гузарева. Після того вибрано президію зїзду: почесною предсідателькою була п-і Кобилянська, проводила зїздові п-і Гузарева, секретарювала п-а А. Поповичівна. Після відчитання привітів виголосила добре обдуманий реферат про потребу розбудови „Жіночої Громади“ п-і О. Гузарева, що дав притоку до оживленої дискусії. Другою референткою була п-і М. Левицька, що говорила про створення фонду „Жіночої Громади“, який потрібний на збудування сирітського дому і бурси. Ця справа викликала теж живу дискусію. Одначе в дискусії по обох рефератах забирали голос головно мущини і це вказує на те, що українські жінки на Буковині ще надто слабо приготовані до ширшого громадського життя. При кінці ухвалено вислати привіти Українському Педагогічному Інститутові в Празі з приводу 5-ліття його істнування, а дальше д-рові С. Смаль-Стоцькому й інсп. Ом. Поповичеві. Замкнула зїзд п-і О. Гузарева, висказуючи віру, що небавком повстане в кожнім селі кружок „Жіночої Громади“.

Відносини в Бесарабії.

Невимовно важке положення в Бесарабії характеризує лист селянина з Бесарабії до редакції „Часу“. Ось уривок з того листу: „Коли мені принесено газету „Час“ до хати, то я відказувався, бо боявся приняти, бо нагадав собі, як то 1924-го року в нашому селі переслідували нас за політику, а навіть 12 розстріляли, а що нам було, то бодай того й собака не діждала. Аж коли учитель розіклав мені, що тут нема нічого небезпечного, то приняв її. Здивувало мене, що редакція в Чернівцях дізналася про моє імя. Певно подав її якийсь земляк-інтеліґент з нашого села, які тепер порозкидані по всій Европі. Наше село величезне, має около 2000 хат і 10.000 душ. Як узнали, що до мене приходять українські газети, то зачали приходити й слухати, що пишуть наші браття із Буковини, які мають газети у своїй мові, а ми тут у Бесарабії наче сироти живемо, нас покалічили раньше москалі, а тепер румуни, й погана наша доля, щоби ви знали. Вибачте, що я так написав непонятно (дописувач мішає поле-куди російські слова), бо я не вчився по українськи. Аж серце мене болить, що я і ціле наше село, яке числить 10.000 душ, всі ми українці, а не маємо української школи. Як ми довідалися через вашу газету, що у вас жадають скрізь української мови, то так і заговорило ціле село, якби то так і нам дали школу в українській рідній мові...“

Рим дня 12. лютого 1929 р.

(Допис з Риму.)

Сіренький день. Зранку все небо затягується хмарами. Час від часу налітають нестримні бурхливі подуви південного вітру, вогкого і теплого широкко, що віщує дощ. І тим не менше, з самого ранку місто приймає святочний вигляд. Забуваєш сіре небо, хмари, вітер — і помічаєш лише незвичайний рух на вулицях, трамваї прибрані маленькими прапорцями, а будинки громадських, державних та приватних інституцій в великих прапорах і з явними приготуваннями до великої ілюмінації. Чим блище до Ватикану, тим народу більшає, — всі поспішають на площу св. Петра, — хто не може особисто, летить туди думкою.

Сьогодня папа має вийти на бальков Ватиканської базиліки і дати своє благословлення Римові, цілій Італії і цілому світові. А головно Римові і новій Італії. З 1870 р. — від дня вступу італійських військ до Риму, що з Риму, столиці Папської Держави, зробили столицю італійського королівства, аж до вибору (сім років тому) теперішнього папи Пія XI, ні один папа не виходив з Ватиканського палацу, ні один папа не благословив народу під кермою узурпаторів. Тепе-

---

ОСИП ТУРЯНСЬКИЙ.

ГОЛОС НОЧІ.

I.

Стара богачка Хима, її донька й зять вечеряли на потемки. Що і як вони їли, як виглядали і що думали, — це годі було бачити і знати. Чути було тільки, як у темну мовчанку врізувалося одноманітне тикання годинника та сербання якоїсь ріденької страви, мабуть пісного борщу. Аж ось темряву прошиб такий голос:

— Можеб ви, баби, та світло засвітили?

Зараз ніч увіллала йому в уха старечий, беззубий, заржавілий голос:

— Господь милосерний засвітив свічки на небі, а тобі ще за мало?... А щож то з тебе дитина, чи що?... Чи я тебе маю вчити їсти?... А можеб тобі ще з матірньої груді молочка попіссати?... Що?... Не трапиш на потемки ложкою з миски в рот?... Хочеш пісний борщ по панськи їсти, ти, паничу...

— Ваше скупство та скнирство вже мені боком лізе... Жінко, засвіти світло!

Тоненький, боязливий голос:

— Та я... чомуб не засвітити?... Щож?... Мама не хочуть...

— Але я хочу, розумієш?...

Заки жінка відповіла, теща пустила в ніч ось які скреготливі слова:

— Хто тут у моїй хаті має право говорити „я хочу“, — ти, чи я?... Ти тут у мене заздто собі розбираєш... ти, мій зятику... ти, огірочку зелений!...

— Дай, Боже, щоб від тої мови вам язик не всох...

— Чуєш, доню, чого мені твій чоловік бажає?... Щоб мені язик не всох... Го-го! Я знаю... Ти хочеш, аби мій язик мені заціпило... поломило... покрутило!... О, ти, недоварений турочку! Недочекання твоє, щоб я тобі мій маєток записала!...

— Мамо, — обізвалася донька несміливо — таж мій чоловік вам нічого злого не хоче...

— Доню моя, я на тебе хухала, я тебе в люди вивела, я тобі статки й достатки придбала, а ти з ним одну руку тримаєш?...

Зять кинув до старої ось який жарт і досаду:

— Ей, коб той ваш язик так само світив, як він вам у роті вертиться!... Ото але було би світло в хаті!... Як на шабас... Ану, покажіть язик... Я вам його засвічу...

Вичеркав сірник і зблизив його до голови тещі. Стара миттю кріпким дмухом загасила сірник, а з її уст почали вилітати слова, неначе гайвороння:

— Ти шабаснику... ти зайдо... ти, приблудо... ти, марнотрате лукавий!... Ти мені все господарство прочеркаєш і просвітиш!... Я тебе з моєї хати прожену!...

Зять перестав їсти. Вичеркав знов сірник і хотів засвітити ліхтар, який звисав зі стелі. Одначе світло зараз згасло, бо не було в лямпі нафти. Шукав її всюди в хаті та між тим говорив:

— Я вам засвічу, бо якже ви мене на помацки з хати викинете?...

— О, я тебе мітлою намацаю, хочби ти мені й під землю сховався...

Не найшов нафти. Запалив папіроса, сів край стола й курив задуманий.

II.

Негайно після перемовки з зятем теща стала голосно молитися. При словах „Боже, милостив будь мені грішній“ так сильно себе гатила в груди, неначеб хотіла виполошити та вистрашити відтіля всі свої прогрішення вольні й невольні. Коли вже була при сімох головних гріхах, пустилась у свою звичайну, вже здавна промощену дорогу між печею й ліжком на піч, де на старі літа все гріла дряхлі кости і спала. Ішла на помацки й по дорозі глянула у віконце. Якраз тоді скінчила молитися:

— Четверте: обжирство; пяте: пиянство...

Далі крикнула несамовито:

— Шесте... Світло!... Ой! Світло!... Доню, ходи сюди... Хто це світить?...

Мати й донька вперли очі в одиноке світло, що з недалекої сусідньої хати капало в пітьму

— Це, мамо, молода Дацюниха...

Світло в сусідки збило тещу з пантелику та шпильками кололо її в очі. Вона позирала на те світло так, неначеб її очі хотіли його увіссати в себе, — не з любови, а з ненависти. В цій старій жінці обізвалася темна стихія, що всевладно царювала ще тоді, як не було ще ані світу ані світла. Навіть всемогутнє „Хай буде світло!“ не вспіло прогнати тієї стихії й досі з душ багатьох простих і непростих людей народу, який через те, ще досі не виплив з моря темряви. Це первісна стихія — це одвічна тьма кромішня. Здавалося, що стара Хима стала усібником, висланником, несвідомим післанником тієї одвічної тьми.

Голосом, подібним до сипання кремінистого піску, вона спитала:

— Чого вона світить?...

(Докінчення буде.)

рішній папа Пій XI. негайно по своїм виборі, зробив у тому напрямі перший крок, і вийшовши на балькон базиліки св. Петра, благословив народ зібраний на площі. Те благословення пояснювали, як благословення нового папи, дане цілому світові. Сьогодня папа мав благословити італійський народ на знак свого прощення й примирення.

Ватиканський Вязень виходив зі своєї до-бровільної вязниці. Таким чином стався найваж-ніший акт в історії Ватикану і Нової Італії, — так зване „Римське питання“ стало розвязане. Фашистівському урядові Мусолінія пощастило зробити те, що ще кілька років тому вважалося цілком неможливим. Один з найбільших держав-них мужів Італії, Кріспі, казав колись, що той з міністрів Італії, який розвяже Римське питан-ня, заслужить на назву найбільшого державного діяча. Можете собі уявити, як підноситься тепер авторитет і престіж Мусолінія. Фашистівський уряд відразу, через підписання конкордату з Ва-тиканом, зміцнює свої позиції в Італії і за її кор-донами так, як не міг би їх скріпити ніяким ін-шим актом, чи навіть цілими низками актів.

Ще десять років тому, коли Мусоліні був ли-ше звичайним журналістом і послом до парля-менту, він звертав увагу уряду на „Римське пи-тання“: „Я стверджую, казав він, що латинська і імперська традиція Риму тепер представляється католицизмом. Як що, як казав Момзен, 25 чи 30 років тому, не можливо залишатися в Римі, не відчуваючи вселенської ідеї, то я думаю і ствер-джую, що єдина універсальна ідея, яка тепер істнує в Римі, це саме та, що розсівається з Ва-тикану. Розріст католицизму в цілому світі, збільшення до 400 міліонів людей, які в усіх ча-стинах світу дивляться на Рим, може послужити обєктом зацікавлення й питання і для нас, італійців“.

Дійсно, в наслідок перервання дипльома-тичних зносин між Італією і Ватиканом, у ви-падках загроження інтересів католицизму в я-кихнебудь кольоніях цілого світу, Ватикан звер-тався за допомогою не до Італії, а до Франції, яка могла таким чином поширювати свої впливи і своє значіння в цілому світі, як оборонниця ла-тинства і католицтва. З розвязкою Римського пи-тання ця роля перейде зовсім природно до Італії і до Риму, що таким чином дійсно відразу займе в світі цілком інше становище, ніж займав, — в ньому знову заграє ідея світової ролі і світового значіння.

Не трудно собі уявити, що творитиметься в Римі, коли папа вперше вийде на його вулиці. Для римлян це буде день найбільшого свята. Вже й тепер всі чекають його з хвилюванням і цікавістю. І оповідають про нього цілі історії. Кажуть, що нібн папа коронуватиме теперішньо-го короля Італії. Для того мають привести нібн спеціяльну залізну корону Льонгобардів з Монци. Це булоб дійсно велике свято і акт величезної ваги. Останнім сувереном, якого коронував папа, був Наполеон І. Кажуть, що коронуванням ко-роля Італії короною Льонгобардів, папа з одного боку має підкреслити своє спіритуальне значін-ня „короля королів“, а з другого боку, піднести значіння того італійського королівства, якого так довго не визнавали його попередники.

З Ватиканського Вязня папа робиться вати-канським сувереном. Він відмовляється від своєї бувшої столиці — Риму, визнає доконаний факт, що Рим є столиця Італії і задовольняється неве-личкою територією „Ватиканського міста“, що матиме всі прерогативи незалежної суверенної держави. Держава невеличка, найменша в ціло-му світі, але сама розвага наказувала обмежува-тися малим, щоби не збільшувати цілком непо-трібних турбот і клопотів біля внутрішньої ад-міністрації і урядування на території нової дер-жави. Замість територіяльної влади, папа кольо-сально поширює свою духовну владу. Рим, як осередок католицького світа і місце перебування Христового Намісника, визнається Святим Мі-стом, а італійський уряд зобовязується пильну-вати, щоби в цьому не було нічого, що супере-чилоб такому характерові Риму. Цей пункт може значно вплинути на характер нічних дансінґів і театральних вистав, не кажучи вже про по-ширення деяких протестантських (спеціяльно методистських) установ. Влада папи поширю-ється і на всі установи, звязані з релігійним ви-хованням. Релігійний шлюб набере всіх прав і признаватиметься цивільними установами, — тим часом, як раніше признавано лише цивільний шлюб. Таким чином, католицтво здобуває несподі-вано в Італії такі позиції, про які кілька років тому не могло й мріяти.

В цьому році папа святкує ювилей свого се-милітнього перебування на папському престолі. В день самого ювилею 12. лютого, опубліковано вістку про конкордат і його короткий зміст. Рим прибирається в святочні барви, готує на вечір пишну ілюмінацію, і жде виходу папи, що пра-вить урочисту Службу Божу в церкві св. Петра.

А папа тимчасом готує, як кажуть, нові великі події на свій ювилейний рік. Говорять про скли-кання Евкуменічного Собору, перерваного поді-ями 1870 р.; говорять про неминучість проголо-шення єднання Церков, говорять про шлюб на-слідного принца Італії з бельгійською принцес-сою Марією, який має перевести сам папа в бази-ліці св. Петра, говорять про коронацію самого італійського короля. Весь Рим повний розмова-ми, гадками, спогадами і прощаннями. Ніхто не знає напевно, як що воно буде, але всі певні, що для Риму відкривається цілком нова і незвичай-но цікава сторінка життя.

Вже іде дощ, але, по одинці і групками, під парасольками і в непромокаємих одягах римля-ни прямують на площу св. Петра. І як його вси-діти дома в такий урочистий час? Підемо й ми.

Евг. Онацький.

За океаном.

Конвенції обох союзів.

В травні цього року будуть конвенції Укра-їнського Народнього Союзу з Джерзи Сіті, Н. Дж., й Українського Робітн. Союзу зі Скрен-тону, Па. Конвенція У. Н. Союзу буде в Нюарку, Н. Дж., а У. Р. Союзу в Скрентоні, Па.

„Українські Шкільні Вісти“.

Товариство українських гр.-кат. дяко-учите-лів в Америці зачало торік видавати свій орґан п. з. „Українські Шкільні Вісти“, який цього ро-ку вступив уже в другий рік видавання. Це не звичайний інформаційний часопис організації. Це передовсім підручник для навчання україн-ських дітей в Америці. Редакційний комітет, в якого склад входять Теодозій Каськів, Йосиф Буката й Андрій Гела, дбає про те, щоб підруч-ник подавав якнайпопулярніше потрібні розвід-ки і матеріяли з українознавства для вивчення української дітвори в Америці української мови, письменства, історії і географії. Щоби це подати якнайприступніше, редакційний комітет містить статті у формі розмов (питань і відповідей). Такі статті з розмовами були у виданнях минулого року і будуть далі цього року. Лише перше чи-сло цього року не має таких розмовних статтей. Часопис цей виходить місячними книжочками в окладинці і коштує річно 1 доляр.

Український радіо-концерт в Канаді.

Дня 7-го лютого відбувся український радіо-концерт в далекій Західній Канаді, в Едмонтоні, в провінції Алберта. Концерт уладив тамошній український хор Інституту ім. Михайла Грушев-ського і передав з розсилкової радіо-стації CKUA.

Виклад М. Січинського про Україну.

Дня 31. січня виголосив Мирослав Січин-ський перший свій виклад у Філядельфії по по-вороті з Рад. Союзу про теперішнє становище на Радянській Україні. Саля Народнього Дому при 6-ій вулиці була битком набита. М. Січин-ський зясував три сторони теперішнього життя на Радянській Україні, а саме: 1. господарство; 2. культурне життя; 3. політичне життя. На всіх тих трьох ділянках положення України тяжче, ніж було перед війною. Система господарства кривдить села. Культурне життя розвивається стихійно, дарма, що комуністична влада Москви ставиться до України неприхильно. Політичний центр Москви спирається на силі червоної армії і чрезвичайки та на пропаганді комуністичних організацій. („Америка“.)

Аґітаційна поїздка Чернова.

До Злучених Держав приїхав на короткий побут з Европи провідник російських соціялі-стів-революціонерів Віктор М. Ченов, що був, як відомо, головою установчих зборів, які ро-зігнали більшовики своїми штиками. В неділю 27. січня виголосив Чернов першу промову в Ню Йорку. На зібранні були теж і більшовики, які кричали, щоб не дати йому говорити. Тоді ви-ступив старий редактор жидівського дневника „Форвертс“, Арон Коган, і крикнув: — Негодяї, боїтеся правди?! Тут Ню Йорк, не Москва, де не вільно правди говорити! Більшовиків було мало, але коли вони не втихали, поліція їх випровади-ла. Чернов у своїй промові сказав, що більшови-ки не розвязали жадного питання в Радянському Союзі, а що вони руїнники, то нема надії, аби за-галом ще розвязали яке питання. Він запевню-вав, що соціялісти-революціонери вспіють роз-вязати всі питання, а між ними й національні, на першому місці справу українську.

Місяць зїздів.

Зїзди наших центральних установ у березні.

Місяць березень стане цього року міся-цем зїздів наших центральних установ. І так невідбутий дня 14. лютого наслідком перерви залізничого руху зїзд (заг. збори) „Сільського Господаря“ перенесено на день 1. березня ц. р. З тих самих причин невідбутий дня 16. лю-того ц. р. зїзд (загальні збори) Ревізійного Союзу Українських Кооператив відложено на дні 13. і 14. березня ц. р. На день 15. березня ц. р. заповіджені загальні збори „Маслосо-юза“. Дня 21. березня відбудуться загальні збори „Просвіти“. Крім того відбудеться в томуж місяці, а саме 2. березня, зїзд україн-ських агрономів, получений з загальними збо-рами „Спілки Українських Агрономів“. Та тим серія зїздів ще не вичерпується, бо на день 1. квітня заповіджені загальні збори „Рідної Школи“. Хоч вони відбудуться в квітні, то підготовка до них буде відбуватись теж у березні.

Отже місяць березень стане місяцем ду-же численних зїздів і зборів наших централь-них установ. Всі збори розложені, як це ба-чимо з поданих в горі дат, досить рівномірно, так що до кожних з них можна належно під-готовитися.

На всі ці зїзди звертаємо увагу широких кол нашого громадянства і надіємось, що вонo ними як слід заінтересується та якнайкраще виконає всю підготовчу роботу до них. Далі ми певні, що солідно проведена підготовча праця дасть на всіх зборах цілком успішні на-слідки для добра самих установ і тим самим для всього українського народу.

Учительські Краєві Зїзди.

III.

Загальне зібрання орґанізації учителів україн-ських приватних шкіл.

Українське приватне середнє шкільництво, яке довший час уважалося за переходове явище, починає, чим далі, стабілізуватися. Впливають на цю стабілізацію два чинники: з одного боку польський закон передбачує творення нових дер-жавних середніх шкіл тільки польських або у-траквістичних — тим самим (доки істнує цей закон) не має мови про творення нових україн-ських середніх шкіл або про удержавнення при-ватних українських шкіл — коли вони не малиб стати утраквістичними! З другого боку україн-ське громадянство виявляє що-раз сильніше ба-жання мати свою приватну українську школу, яка служилаб потребам нації.

Стабілізація українського приватного шкіль-ництва потягає за собою необхідність стабіліза-ції відносин серед учительства приватних шкіл. Українські приватні школи в Галичині — це або школи, що їх веде „Рідна Школа“, або школи Василіянок. Відносини в одних і в других шко-лах не вповні упорядковані — на всякий спосіб далекі від того, щоб можна назвати їх стабілізо-ваними.

Коли напр. у всіх неукраїнських приватних школах матеріяльні відносини кращі (на 10 до 25 проц.) ніж у державних, то в українських приватних школах учителі побирають платню 25 проц. нижчу, ніж учителі державних шкіл (не виплачується їм 10 проц. додатку, вчисленого від січня 1928 до основної платні державних у-рядовців і не виплачується їм 15 проц. місяч-ного додатку, виплачуваного державним урядов-цям від 1928 р. в квартальних ратах, врешті не побирають вони мешканевого додатку.) Це тим більше дивно, що т. зв. працедавцями учитель-ства приватних шкіл — членами старшин Круж-ків і Головної Управи „Рідної Школи“ є у вели-кій мірі державні урядовці (професори держ. шкіл, судді) або емерити, які самі користають з усіх матеріяльних управнень і *ні в однім ви-падку* не зреклися що-місячно 10% + 15% до-датків в користь, скажім, „Рідної Школи“ або інвалідів, але рівночасно не раз відмовляють приватному учительству права домагатися тих самих додатків і для себе!

З другого боку учительство приватних шкіл не має *ніякого* правного забезпечення. Молоді кандидати на учителів вступають на службу до приватних українських шкіл на підставі т. зв. декрету іменування учителем. В своїй несвідо-мості або ідеалізмі, або й примусовому станови-щі вони не призадумуються, що це не є *договір*, який обовязував би обидві сторони. З другого боку декрет іменування міг би мати вартість за-безпеки тільки тоді, колиб за ним стояла праг-матика, яка давалаб запоруку додержування всіх консеквенцій, взятих на себе декретом імену-вання.

Тимчасом у нас заступлено *договір* іменуван-ням (запозиченим від державного ладу) й не до-

ставлено за ним прагматики, як це має державне вчительство!

Наслідок того такий, що чимало вчителів уважає свою працю в приватному шкільництві за тимчасову, переходову і таке їх становище доводить до несподіванок, як було цього року в яворівській гімназії, звідки з початком цього шкільного року втікло чимало вчителів до державних гімназій. Коли такий плинкий стан у наших приватних школах тріватиме далі, можуть пощезати небаром усі школи, бо кожного року можуть дістати державні посади вчителі що-раз то іншої приватної гімназії, гімназія-ж наслідком недостачі кваліфікованих сил втратить права державних шкіл і може розлетітися.

Цим ненормальним відносинам намагається зарадити учительство приватних шкіл. Вже перед роком повстала *„організація учителів українських приватних шкіл"*, як станова секція при *„Учительській Громаді"* і поставила собі на перший раз домагання прагматики. Зусилля цієї секції в першому році мали більш оборонний характер. Коли згідно із домаганням секції Головна Управа „Рідної Школи" виготовила прагматику, секція мусіла ужити всіх сил, щоби не допустити до ухвалення її тому, що вона не відповідала вимогам хвилі.

Цьогорічний зїзд, який вибрав головою організації на найближчий рік директора *Антона Крушельницького*, вислухав його реферату про станові справи приватного вчительства і рішив домагатися: 1) введення в життя прагматики у *всіх* українських приватних школах і то прагматики у формі колективного договору, випрацьованого службодавцями (в першу чергу „Рідною Школою") спільно з представниками організації приватного учительства середніх шкіл. Така спільно випрацьована прагматика, принята обома сторонами — працедавцями й учительством, обовязуватиме обидві сторони і, як з одного боку запевнюватиме учительству правове становище, так з другого боку забезпечуватиме школи перед такими несподіванками, як це було з яворівською гімназією ц. р. Учителі почують себе громадянами незагроженими в своєму істнуванні, забезпеченими перед усякими безпідставними переношеннями, звільненнями, з другого боку не зможуть кожночасно покидати школи, бодай під загрозою великого матеріяльного відшкодування.

Ухвалено й доручено Раді секції подбати, щоби таку прагматику виготовлено до найближчого зїзду Р. Ш.

Далі займалася секція матеріяльним становищем учительства і поставила домагання, щоб учительство побирало службові побори державного учительства, далі щоб працедавці, згідно з законом, обезпечували всіх учителів в касі хорих і Пенсійному Інституті, бо необезпечування вчительства своєчасно, лягає тягарем на „Рідну Школу", яка згодом за минулих цілих три роки мусить сама виплатити до Пенсійного Інституту за кожного вчителя премію працедавця і службовика! (Тимчасом деякі вчителі двох шкіл у Львові — під боком Головної Управи — досі не обезпечені!)

Врешті піднесено ще занедбання працедавців відносно кількох учителів необезпечених в Пенсійному Інституті в давніших літах і вложено на Раду секції обовязок подбати про полагодження цієї справи.

Зібране вчительство доручило голові секції зреферувати всі ці станові недомагання на загальному зібранні „Учительської Громади", яке мало відбутися найближчого дня.

Загальне враження із зібрання *організації учителів українських приватних шкіл* — корисне! Перше всього велика саля зборів була виповнена по береги! Учительство майже всіх середніх шкіл взяло участь цього року в зібранні. Коли хто минулого року міг сумніватися в успіхи праці секції — цього року, бачучи велике заінтересовання учительства своїми становими справами, може як найвідрадніше дивитися в майбутнє організації. Замітне те, що в зібранні брали участь майже всі директори середніх шкіл, зазначуючи цим, свою єдність з учительством. Крім того привітав зїзд станової організації голова „Учительської Громади" й містоголова „Рідної Школи" проф. *Омелян Терлецький*, бажаючи організації успішної праці.

Наради велися дуже поважно. Зачіпали вони всі найбільш важливі справи приватного вчительства. На Раді секції лежить обовязок виконати постанови зїзду й довести їх до зреалізування. Реалізування постулятів учительства вложить і на Головну Управу „Рідної Школи" й на її Кружки обовязок подбати про фонди для поправи матеріяльної долі вчительства, при чому вчительство заявило свою допомогу й співпрацю в придбанні фондів, з другого боку і Головна Управа „Р. Ш." і Рада Секції приватного вчительства повинні виявити якнайбільше енергії й доброї волі, щоби випрацювати й спільно принята за службодавців і службовиків учительську прагматику, яку за „Рідною Школою" повинні приняти всі інші українські приватні школи!

Українське приватне шкільництво виростає у велику силу — яка мусить дістати тверді, незахитані основи до свого розвитку! *К.*

Ювилей С. Стадникової.

Привіти.

С. Стадникова дістала з нагоди 25-ліття своєї сценічної праці цілу низку побажань від звеличників її таланту. Телеграми та письменні привіти прислали такі організації та установи: Товариство „Просвіта", „Українське Національно-демократичне Обеднання", „Консулят СРСР у Львові", Головна Управа „Рідної Школи", Театр „Березіль" з Харкова, Київська державна опера, „Державний драматичний театр ім. І. Франка" у Київі, „Т-во письменників і журналістів ім. І. Франка" у Львові, Дирекція міських театрів у Львові, „Національний Музей" у Львові, „Союз Українок", „Музичне Товариство ім. Лисенка", „Товариство прихильників освіти", „Український Центральний Комітет" у Варшаві, „Союз артистів польських сцен" у Льво і, Українська соціял.-радикальна парляментарна репрезентація, редакції „Діла", „Нового Часу", „Неділі", „Громадського Голосу", черновецького „Часу", „Нової Хати" і „Студентського Вістника"; старшина „Сокола III." у Львові, „Театр ім. Тобилевича" у Станиславові, „Театр Монюшка" у Станиславові, Товариство „Студентська Громада" у Львові, „Чорноморе" — Корпорація українських студентів, Товариство українських ремісників і промисловців „Зоря" у Львові, Товариство „Медична Громада" у Львові, „Сок з українських приватних службовиків Супруга" у Львові, Товариство українських студентів львівської політехніки „Основа", Українське академічне Товариство „Січ" у Відні, Товариство „Гольдфаден" у Станиславові, Бережанський „Боян", Кооператива студ. мед. ветеринар. „Ватра" у Львові, Громада студентів українців у Познані, Українське акад. козацтво „Чорноморе" в Черніівцях, місцеві товариства в Бережанах, В-во „Русалка" у Львові, Товариство „Бесіда" у Косові, Мистецький гурток „Просвіти" в Сокали, Філія „Просвіти" в Борщеві, драматичний Кружок у Калуші і Громадянство Камінки Струмилової.

Крім цього такі приватні особи: Павло Скоропадський з Берліна, М. Менцінський зі Штокгольму, А. Чайковський з Коломиї, Д-р Окуневський з Городенки; з Київа: М. Вороний, Коваленки, Шевченко, Панківський, Барвінський, Терентій Юра, Шведенко, Юрський, Рубчаківна; з Харкова: Голинський, Крушельницький, Голіцинська і Федорцева; з Одесси: Бучма; з Ужгороду: С. Черкасенко, Е. Черкасенко і Ц. Іванова-Верес; д-р Р. Ясеницький з Чернівець, врешті місцеві і з краю: М. Галушинський, К. Гриневичева, Г. Збежховський, М. Заячківський, А. Говикович, М. Волошин, С. Чарнецький, — д-р С. і Б. Барани, М. Гаврисевич, І. і Г. Ліщинські, родина Лаврівських з Бережан, Когутяк, Чугай, Гладкий, Блавацький, Я. Мандюкова, д-р Полохайло, Ваврик, Волинець, І. Василь, М. Скрипка, І. Зубенко... і не маємо певности, чи цей наоспіх складений нами, подекуди безладний список на підставі чималої скирти паперу є точний і повний...

Сойм.

Внесення „Визволеня" в справі конст. відповідальности мін. скарбу. — Заява прем. Бартеля. — Забезпечення робітників на старість. — Справа устрою судівництва. — Кріза з отопленням у Східній Галичині.

На засіданні сойму 19. лютого поставлено заповіджене внесення на потягнення до відповідальности перед держ. трибуналом мін. скарбу Чеховича за переступлення бюджету.

Внесення підписали посли Визволення, ППС і Стр. Хл. Внесення представить марш. Дашинський соймові за 8 днів.

У звязи з цим перед приступленням до нарад зложив заяву прем. Бартель, у якій м. і сказав, що бюджети переступали всі попередні уряди, з тою переважно ріжницею, що не вносено їх на раду мін., а порішувано виключно міністрами скарбу. Всетаки міністрів не потягали до конст. відповідальности. Додаткові кредити з 1927/28 р. були утворені не інакше як на основі ухвали ради мін. у кожнім випадку по ствердженні урядом держ. конечности. Узалежнювання речинця предкладання закона про додаткові кредити від укінчення рах. замкнень є суперечне зі становищем уряду як цілости, що зазначив уже перед на бюдж. комісії. Тому прем. Бартель є думки, що внесення звернене виключно проти міністра скарбу є несправедливе, бо може викликати небажані для фінансів держави коментарі в опінії краю та закордону. Коли сойм є думки, що такий стан умотивовує конст. відповідальність, то внесення повинно бути звернене проти цілого уряду.

Сойм по відісланні уряд. проектів про мешканевий додаток для урядовців, занявся внесенням соціялістів про обезпечення на старість. У висліді сойм ухвалив резолюцію, яка домагається обезпечення взагалі всіх старих людей у Польщі. З черги сойм радив над справозданням прави. комісії про розпорядок президента держави про устрій судівництва. Пос. Ліберман (ППС.) виступив проти уст. 88. розпорядку, який отвирає широко двері судівництва всяким урядовцям, і проти уст. 284, який говорить про усування та переношування суддів. Мін. справедливости Цар у відповіді сказав, що пос. Ліберман не дав ніодного конкретного доказу про захитання судейської незалежности наслідком декрету та не доказав, що декрет суперечить приписам конституції. Міністр каже, що це в Польщі вперше поставлено основу судейської незалежности.

Пос. Полоський (Б Б.) доказував, що боротьба в звязи з декретом не має річевої основи, лише політичну. Партії зробили з декрету знаряддя для боротьби проти уряду, стараючися вмовити, що декрет є замахом на суд. незалежність. Як суддя, бесідник заявляє, що судді не потребують такої опіки, яку стрічають у соймі. Дальшу дискусію в цій справі відложено.

Після полагоди новелі до закона про інвалідів приступили до обговорення наг. внесення соціялістів у справі заосмотрювання населення в угілля. Мін. вн. справ Складковський ствердив, що уряд мав великі трудноші з огляду на недостачу комунікації та з огляду на паніку, яка заволоділа заможнішим населенням, бо воно непотрібно закуповувало більші запаси отоплення. Тепер уже всі воєвідства мають досить угілля. Лише Сх. Галичина є тут виїмком. Це спричинене комунікаційними трудношами, які, треба сподіватися, в найближчому часі будуть усунені. Наглість внесення соціялістів ухвалили одноголосно.

Найближче засідання сойму буде в пятницю. На денному порядку м. і. проект клюбу Б. Б. у справі зміни конституції.

—o—

Пілсудський і зміна конституції.

Зачувати, що марш. Пілсудський задумує в найближчих днях виступити в справі проекту ревізії конституції.

—o—

Вальдемарас дякує СРСР.

Аг. Вех. повідомляє, що Вальдемарас, приймаючи повновласти нового більшовицького посла Овсієнка, в промові сказав, що Литва не забуде СРСР прихильного становища в справі непередавнених прав Литви до Вильна.

—o—

Зміна терит. самоврядування.

Пос. Полякевич і тов. з Б.Б. зголосили в соймі проект закона про частинну зміну приписів територіяльного самоврядування. Проект має на ціли удностійнення самоврядного устрою. Марш. відіслав проект до адм. комісії.

—o—

Аманула іде до Европи.

„Юнайтед Прес" повідомляє, що положення Аманули погіршилося. Він кинув Кандахар і перенісся у півн.-зах. Афган. Кажуть, що Аманула виїде в Европу, бо бачить безцільність дальшої боротьби.

Біржа.

Збіжа.

Пшениця двірська 44·50—45·50, пшениця селянська 43·00—44·00 жито галицьке 31·50—32·25, ячмінь галицький броварняний 34·50—35·50, ячмінь на млинє 28·00—29·00, ячмінь пастівний 35·50—36·25 овес галицький 29·00—30·00, кукурудза румунська 35·50—36·50, ґаболя промислова 4·75—5·00, фасоля біла 115·00—140·00 фасоля кольорова 50·00—55·00, фасоля краса 65·00—75·00 горох пів-Вікторія 51·00—55·50, горох польний 38·00—40·00, бобик 33·50—34·50, мішанка паст. в зерні 00·00—00·00, вика 38·00—40·00, сіно солодке красне прасоване 15·00—20·00, солома прасована 8·00—9·00, гречка 36·50—37·50, льон 74·00—75·00, лубінь синій [illegible], ріпак озимий 75·00—77·00, мука пшенична 50 прц. 77·00—79·00 мука пшенична 65 прц. 70·00—71·00, мука житня [illegible]

По широкому світі.

Радянська агентура „Тасс" категорично опрокидує вістку, яку подала румунська преса про відновлення торговельних або навіть дипльоматичних звязків між Радянським Союзом і Румунією.

Московська торговельна фльота радянського союзу підписала умову з двома німецькими корабельними лініями в справі пасажирської комунікації.

Спол. Держави з Англією та 12 державами підписали умову про боротьбу з наркотиками.

З нагоди порозуміння Квириналу з Ватиканом папська ґвардія дає приняття з дуже святочним характером. На принятті мають бути всі кардинали, можливо, що прийде й папа.

НОВИНКИ

— **Фотограф Янушевич**, вул. Вінцентого Поля ч. 1. (бічна Зеленої), Тел. 59-60. 1258 15-?

— **З нашого театру. Пишуть нам:** Дня 23-го, в суботу, вечором піде премієра театральної новинки, досі неграної на нашій сцені, „Задушний день" у 3 діях Г. Гаерманса, автора відомої „Надії". Песу ставить артист петроградського мистецького театру Соколовський.

— **Арештування українських студенток.** В неділю 17. ц. м. арештовано біля Преображенської церкви після панахиди по бл. п. О. Басарабовій студентки Наталку Юрчинську, Надію Петрик, Валю Танасевич. Сеньківну і студ. Рака — під закидом недозволеної збірки. Всіх арештованих випущено по кількох годинах на волю. Слідство проти них ведеться.

— **Українські радянські письменники у Львові.** Недавно був у Львові письменник Марко Терещенко, що спинився тут на короткий час, вертаючи на Україну з поїздки по Німеччині. Тепер перебуває у Львові провідник „Нової Генерації" Михайло Семенко, що вертає на Україну також з Німеччини.

— **Беззахистні й безрадні.** Сніговії останніх днів, що довели до припинення залізничого руху, далися в знаки подорожнім, які мусіли перервати подорож і проводити важкі дні в голоді й холоді. Між іншим на головному двірці у Львові зупинилося багато подорожніх, безрадних серед комунікаційного розгардіяшу. Були між ними поляки, жиди й українці. Та коли першими (поляками й жидами) заопікувалися їхні гуманітарно-допомогові організації, то українці проводили важкі дні, покинуті на ласку долі. Ніодна українська установа не зацікавилася цими нещасними. Але багато вини несуть на собі й самі подорожні, які пасивно зносили голод і холод, не стараючись найти який-небудь звязок з відповідними українськими установами. Аж вчора явилася в нашій редакції одна подорожна, яка зясувала нам стан річей. Негайно звернулися ми до д-ра К. Левицького, який з останків збережень Комітету допомоги жертвам повені асиґнував більшу квоту на допомогу подорожнім, якими займився „Союз Українок". Уже з цього факту бачимо, якою слабкою є організаційна сторона нашого життя та яка пасивність обхопила наших людей, які воліють голодувати й мерзнути, ніж шукати порятунку у своїх земляків.

— **Наслідки морозів не зліквідовані.** Великі морози, що натискали на нас десять днів тому, не минули в Европі. Від нас перейшли вони до Румунії, де майже 100 осіб померло від студені, де залізниці зупинились і школи зачинені так само як у нас. Якби не недостача вугілля та дров у нашім краю, люди передержали би останки зими без великих трудноців. Правда, що весь край живе в зовсім ненормальних обставинах. Комунікація між близькими містами і селами перервана; люди вертаються до первісних засобів взаємин ще перед винаходом залізниці і почти. Навіть поїзд, що виїхав сміливо до Варшави 17-го вечором, застряг біля Пшеворська і щойно 18-го в год. 13-ій приїхав до Розвалова вернувши назад. Тернопіль зовсім відрізаний від світа. До Бродів і Золочева поїхали вчора перші поїзди з вугіллям для мешканців цих міст. З усіх европейських столиць приходять звістки про ненормальні відносини в краю, спричинені морозами та снігами.

— **Вовки біля Львова.** Великі морози заподіяли великі шкоди й серед лісових звірів. Із Підкарпаття прийшли звістки, що богато серн згинуло на морозі. Заяці підходили до людських осель і давали себе ловити. Стадо вовків появилося в брюховицьких лісах. На днях напало шість вовків на різника, що їхав возом. Коні сполошилися, зломили дишель і втекли, а різника оставили на возі. На щастя надїхав автобус фабрики „Меркури" і відстрашив вовків сигнальною трубкою. Дня 18. лютого вовки заатакували авто на янівськім гостинці. В лісах біля Жовкви вовки пожерли побережника.

— **На Волині замерзло 9 людей.** На Волині мороз доходив до — 33 степ. За той час було чимало випадків замерзнення. В острпільськім повіті замерзла одна особа, в горохівськім 1, а в Рівнім 7 мандрівних циганів.

— **Арештували „лікаря" Райса.** Недавно появилася була в пресі престорога, спрямована зі Станиславова, що ошуканець дент. технік Райс виринув у станиславівськім воєвідстві і старається „лікувати" наївних. Тому, що в Станиславові не вдалося Райсові вдержатися, він перенісся до Здолбунова, де й вивісив на дверях своєї квартири табличку з написом: „Д-р Данило Райс". На поліції леґітимувався Райс сфальшованим лікарським дипльомом. Тому, що поліція в Познані розіслала за Райсом стежні листи, відставили його до познанської прокуратури.

— **Два Великодні у Румунії.** Синод румунської церкви вирішив справу цьогорічного Великодня так: Офіціяльно святкуватимуть Великдень у цілім краю 31. березня. В тих місцевостях, де віруючі будуть вимагати відправлення великодної Служби Божої 5. травня, не сміють робити їм труднощів ані священики, ані світська влада. Після цього засідання відмовилися владики дати журналістам якінебудь вияснення. Лише митрополит Гурій сказав: „Від учорашнього дня змінилося положення цілковито. Врешті прийшли ми сьогодня до порозуміння і весь мир буде задоволений". На цьому засіданні арадійський владика доказував, що православна церква дезорганізована і тому поширюється єресь і сектантство. На підставі цього відчиту вибрав синод комісію зі завданням розглянути питання реорганізації синоду й православної церкви.

— **Морози — нормальне явище.** Директор метеорольоґічного інституту в Берліні д-р Фікер не погоджується з думкою, яку загально повторювала преса на тему великих морозів, передаючи погляд деяких учених: буцім-то температура наближується до ледяної доби. Морози, які панують в Европі, були нормальними від 1800 до 1870 р. В останніх 60 роках злагідніли вітри — ось і все. Над бігуном лежить велика скількість студені, немов би прикритої шапкою, що має ґечно означені „вентилятори", через які надвишка йде до нас. Один з таких вентиляторів є при Новій Землі, звідки студінь доходить до середньої Московщини. Вітри спрямовували її в останніх роках на Сибір. Цього року натиск бігунової студені був більший і вона розлилась по всій середній Европі. Виною тут східні вітри. Звідки вони взялись і чому вони так довго зупинились у нас, це одна з тих тайн природи, яких наука не в силі ніколи вповні розяснити.

— **Що лишилось з православної церкви у Варшаві?** Із розібраного православного собору в Варшаві лишилось 38.000 шест. метрів матеріялу, який зужили на викладення передміських вулиць. 82.000 ш. метрів пішло на самі вулиці, 37.500 на хідники, 47.500 на парки, 1800 на мостові стовпи. 3.000 роздали ріжним державним і суспільним інституціям. Лишився тепер тільки граніт, який ужиють при якійсь більшій монументальній будівлі.

— **Хто знає Мексик?** Мексиканський часопис „Пренса де Мексико" розписав у порозумінні з французькою пресою конкурс для европейських журналістів без огляду на національність за найкращу низку статтей про дійсний стан відносин у Мексику. Нагорода 100.000 фр. Вона, як упевняють, буде признана обективним жюрі, незалежним від урядових впливів.

— **Чи смокінґ щезне?** З Льондону наближується до нас революція... мужеської моди. Між англійцями щезає смокінґ. Туди, куди раніше „джентельмени" скрізь приходили в смокінґу: до театру, до дорогого ресторану, до „танцюючого" льокалю, тепер ходять у темно блакитнім піджаку. У такім одязі бачили навіть королівських синів і брата еспанського короля. Одним словом смокінґ, що був досі найгарнішим і найпрактичнішим святочним мужеським одягом хотять кравці заступити чимнебудь іншим, щоби тільки іншим. Бо мода не знає льоґіки, а знає лише інтерес.

— **З американської атлетики.** З нашої нюйоркської „Свободи" виписуємо такі звістки про атлетичні змагання в Ню Йорку. Дня 9. січня були змагання між двома українськими силачами, моряком Кириленком з Радянської України і галичанином Залізняком (Миколою Ґахом із Скалатщини). На салі було багато публики, особливо української, яка хотіла бачити обох українських силачів і видіти, хто побідить. Боротьба тривала майже 40 мінут і була завзята. Перевага Кириленка була помітна. Він кидав Залізняком немилосерно, вкінці викинув його поза загороду, так, що Залізняк таки добре потовкся. Тоді переможцем проголошено Кириленка і публика уладила йому овацію. 17-го боролись оба українські силачі Кириленко і Залізняк з двома італійськими силачами. Кириленко мав цього силача з Риму, Девіто, приятеля Муссолінія. Тому було на боротьбі багато італійської публики. Боротьба тривала 45 мінут. Кириленко виявив більшу силу, а Девіто більший вишкіл. Вкінці суд висудив, що ніхто не вийшов переможцем. Залізняк після дуже тяжкої боротьби зборов другого італійського борця Рокко. 24-го осягнув перемогу Кириленко над польським силачем Стахом Збишком. Боротьба була дуже завзята, але по 35 мінутах Кириленко поклав його на лопатки.

— **Справлення помилок.** У вчорашній рецензії про виставу „Бориса Ґодунова" в міському театрі вийшло третє речення з початку наслідком пропущення одного слова незрозуміло. Це речення має звучати так: „В останніх роках в зах Европі (у Франції і в Німеччині) являлася навіть тенденція видати й виставити цей твір у первісній, оригінальній концепції автора, були також сильні протести проти перерібки Корсакова, яка, мовляв, скривила оригінальні риси музики Мусорґського. При кінці подано помилково, що партію бродяги-черця співав п. Цопот. Має бути: п. Тарнавський. — У вел. фейлетоні „Імпровізована роля артистки" у 12 рядку згори має бути замісць „перевести" — „переплести"

З життя наших установ.

Загальні Збори Товариства „Українська Захоронка" у Львові.

Товариство від 27 літ удержує в кожній дільниці Львова захоронку, до якої приймається дітей у передшкільному віці. Діти під проводом учительки проводять вільний час на забаві й науці. Захоронки виховують дітей в національному дусі, а школи „Р. Ш." дістають дітей, головно з українських Захоронок.

Звичайні Загальні Збори Товариства відбулися дня 8. II. ц. р. при участи 50 членів, серед яких ми бачили визначних громадянок і громадян. Зборами проводив надр. Сосновський, секретарювала І. Макух-Павликовська.

Зі звіту уступаючого Виділу видно, що Товариство поширило в останньому році свою діяльність, засновуючи нову Захоронку на Пасіках. Разом удержувано 10 Захоронок у всіх дільницях Львова — а фреквенція дітей виносила 450. Підчас побуту в Захоронці діти одержували 2 рази харчі. Крім того влаштовано заходом Т-ва Свято Миколая, на якім роздано дарунки й уладжено ялинку для дітей.

Кожна з Захоронок уладжувала представлення, пописи й концерти. Педаґоґічний нагляд над Захоронками має інспектор Рідної Школи і інспекторка Кураторії. З адміністраційного боку наглядають Захоронки члени Виділу. (Кожда Захоронка має свою опікунку в особі члена Виділу). Тягар удержання Захоронок спочиває виключно на Виділі Товариства. В останніх роках „Рідна Школа" оплачувала учительки. В минулому році половину виплатні учительок покривало Товариство. Видатки Товариства виносили в минулому році поверх 23.000 зол. На покриття цего складалися членські вкладки, датки американських земляків, датки інституцій, ординаріяту, доходи з імпрез Товариства і підмога маґістрату Львова (3.000). Членів Т-во має 400. Членська вкладка 1 зол. місячно. Т-во має власну каменицю при Жовківській дільниці і дім на Левандівці.

Збори уділили уступаючому Виділови абсолюторію враз з подякою за працю. Головою Товариства вибрано поновно п. Гординську. До нового виділу входять пп. Копачева як містоголова, Филиповичева писарка, Лончинова скарбничка, Федакова, Гвоздецька, Мудракова, Лукавецька, Ракова, Струмінська, Назарева, Кміцикевич, Кульчицька, о. Бучацький, Яцкевичівна, Масляківна, Павликовська, Барановський.

Статут Т-ва дозволяє засновувати Захоронки в цілім краю. Однак наслідком браку фондів не могло воно поширити своєї діяльности. За те в краю істнують Захоронки, які є власністю інших Товариств: як „Союза Українок", „Просвіти", „Рідної Школи" і т. д. Тому вже на ювилейнім Святі Т-ва, як і на тих Загальних Зборах виринула думка, щоби ті Захоронки звязати бодай орґанізаційно, стояти з ними в звязку, ширити пропаґанду засновування їх в цілім краю. Збори на внесення п. Малицької доручили занятися тою справою новому Виділови.

В справах Т-ва належить зголошуватися письменно й особисто в льокали Товариства. Львів, вул. Руська, ч. 3. Там відбуваються засідання в середу год. 6. вечером. — Товариство запрошує отсим широкі кола громадянства вступати в члени і тим самим допомогти Виділови в його праці над нашою дітворою.

Добро „Просвіти" — це добро цілого народу, а зокрема кожного з нас

З судової салі.

За міліонові ошуканства.

Хоч мороз все ще шипає за ніс і вуха то все таки ласі на сензації мешканці Львова облягають салю розправи проти обв. Кольніка і товаришів. Досі переслухано вже около 30 свідків, а ще біля 52-ох свідків буде зізнавати. З тої причини присуд западе мабуть аж з кінцем березня 1929 р.

Ціла плеяда свідків, які зізнавали минулого тижня, це самі пошкодовані, які платили за позички, затягнені в „Банку Взаїмного Кредиту", лихварський відсоток, бо аж 10% на місяць. Своїми зізнаннями обтяжували ті переслухані свідки головно обв. Кольніка.

В понеділок дня 19. лютого ц. р. публика могла почути також одну пікантну сензацію. І так оборонець обв Кольніка д-р Аксер ставить внесення, щоб судового знавця книговодства Тадея Студницького не переслухувано з тої причини, що він при укладанні білянсу фірми „Мазаґа" послугувався крім матеріялів, доставлених урядом, також іншими вістками і що за саме виготовлення білянсу казав собі заплатити 1.800 долярів. Зновуж сам св. Студницький заявив, що виготовив білянс фірми „Мазаґа" з припоручення конкурсової маси „Банку Взаїмного Кредиту" і побрав за це лише 1.500 зол. Одначе обв. Пістинер заявляє, що св. Студницький побрав за виготовлення білянсу фірми „Мазаґа" понад 1.000 долярів і така квота є записана дійсно докладно в книгах тої фірми. Трибунал відкинув внесення оборони і св. Студницького переслухано. Він потвердив ріжні неправильности в книговодстві „Банку Взаїмного Кредиту" і „Мазаґи"

Зізнання дальших важніших свідків подамо в найближчих числах „Діла".

✝ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Д-р Олександер Петровський, примар при краєвім шпитали у Чернівцях (давніше в Кімполюнґу і Вижниці) упокоївся по довгій і тяжкій недузі 26. грудня ц. р. в 55 році життя. В. Й. П.!

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Кооператива „Український Театр" під дир. Й. Стадника.

Субота 23-го. г. 7·30 веч. „Задушний день", пєса на 3 дії Г. Гаерманса (премієра).

Великий Міський Театр:

Середа 20-го. г. 7·30 веч. „Бродвей", гостинний виступ Модзелевської.

Четвер 21-го. г. 7·30 веч. „Борис Годунов", опера Мусоргського.

Кіна.

„Аполльо": „Тайний курєр".
„Лев": „Ровен панни Опольської".
„Оаза": „Ягоди воднщі".
„Палас": „З дному пожарищ".
„Фатаморґана": „Жінки на товській дорозі".

Громадяни! Приготовляймося до відповідного відсвяткування 60-літнього ювилею „Просвіти" та причинімся всі гідним нас ювилейним подарком до створення КНЯЖОГО ДАРУ для нашої Матери.

✝

В першу річницю смерти бл. п. АННИ з ПЕТРИНІВ ОЛЕКСИШИНОВОЇ найдорожшої і ніколи незабутої жінки, Мами і Бабці відправиться в пятницю дня 22. лютого ц. р. в год. 6·15 рано СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ у Волоській церкві.
1486 1-1 Родина.

Присилайте передплату!

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Загальні Збори Українського протиалькогольного Т-ва „Відродження" відбудуться у Львові в середу 6-го лютого ц. р. в год. 5-тій попол. в салі „Української Бесіди" (Народній Дім I пов.) з отсим деннин порядком: 1) Відчитання протоколу 2) Справоздання. 3) Вибір нового Виділу. 4) Зміна статута 5) Внесення й запити. — За Виділ Товариства: Гр. Микетей, заст. голови, Ст Лончівський, секретар. 1484 1—1

Зазив. Управа Товариства „Ощадність" для господарности і добробуту у Львові, Ринок ч. 10, звертається отсим по раз другий з горячим зазивом до всіх повітових відділів Товариства Ощадність, як також до Повітових Кооператив, щоби негайно прислали їй докладні звіти: як відсвяткували день ощадности; як виконали останній правильник організаційний; в яких місцевостях засновано збірниці. Оці дати і яку розвинули діяльність для поширення ідеї масової ощадности. — Д-р Кость Левицький, Солтович.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Модні бриліянти, також зошу біжутерію поручає дешево Домбровскі-Розенбельскі, Львів (Готель Жоржа) Тел. 7—99. 33-?

ІНТЕЛІҐЕНТНА особа, середніх літ, середнього росту, солідна газдиня, роботяща денаторка. Уміє дуже добре і смачно варити, печи, прати і прасовати, пошукує місця до старшого пана або вдівця священика на виїзд. Може бути негайно. Платня невелика після умови. Зголошення до Адміністрації „Діла" під „С. Н. вдова". 1473 2—2

ОЛЕКСА МОСКАЛЬ з Волі Старицької пов. Яворів уроджений 12. II. 1901 р. уневажнює отсим згублену військову книжочку виставлену через П. К. У. в Городку. 1471 3—3

РУТИНОВАНИЙ конціпієнт пошукує посади. Зголошення приймає канц. Д-ра Хробака в Перемишлі. 1463 3—3

ПОВІДОМЛЯЮ П. Т. Публику що приймаю на нові роботи жіночих суконь від 20 зол. „Jolanda" Сташіца 8. II. пов. 1121 4—4

ФОТОГРАФІЧНЕ Заведення Ю. Вінцковського, Львів, Оссолінських ч. 6. 1954 7—10

ПЕНСІОНАТ п Лукашевської в Косові повідомляє, що приймає гостей на весняний сезон з днем 1. березня ц. р. 1454 3—8

ГОДИННИК ВАШ буде належно направлений у найбільшій годинникарській роботі: Івана Зельтенрайха Львів пл. Марійська ч. 5 З провінції просимо репарації присилати почтою — Старомодні дамські годинники переробляємо на ручні 1 6 41-?

НА рати МАТЕРАЦІ з подушками 30 зол. Волосінні 75. Вклади дротяні 26 — Канапки до розкладання гобелінові 55 —. Фотелики розкладані 45 Гобелінові отомани 55. Ліжка сіткові 40. Віденські стільці 25. Умивальни 5. Ліжко носиме ... Дітячі білі лякеровані 50. Фабрика **ЗАКС** Личаківська 1?2. 1—3

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Специяліст недуг нервів, серця і жолудка
Д-р Фелікс Ган
Львів, Городецька 46.
432 Пересвітлення Рентґеном. 13 -2

Д-р Ростислав Білас
орд. при вул. Коперника ч. 43.
445 3—3

Д-р Александер Мальчик
Львів, вул. Лонцького ч. 8.
ординує у внутрішніх і жіночих недугах, лічить кремінковою лямпою і діятермією.
1450 Просвітлення Рентґеном. 3—12

ОСТОРОГА! Остерігаю, щоби ктонебудь не хотів по опистуватися оригіналами вкрадених в жовтні м. р. документів Теночка Евгена, уродж. 1901 р., а саме: свідоцтвом зрілости української гімназії в Перемишлі, метрикою і свідоцтвом польського горожанства.
1470 2—2

Звідомлення.
1485 ФІРМА 1-1
Л. Тенненбаум і Синове
гуртівні склади заліза і металів перенесла свої бюро і склеп з днем 1. січня 1929 р. до власного дому на вул. Газову ч. 5—7, ріг Слонечної.
Телефони 12-16 і 12-81.

ЛІЖКО полеве „Патент" з матерацом, займає як найменше місця 30 зол. На провінцію висилаю по одержанню задатку. — Фабрика **ЗАКС** Львів вул Личаківська ч. 13. 1483 1—4

☛ НЕРВОЛЬ ☚
Хеміка д-ра ФРАНЦОЗА,
одинокий радикальний і випробований середник (натирання) на
РЕВМАТИЗМ
кольку з причини перестуди, на постріл, ісхіяс і т. п.
Жадати в аптиках. Жадати в аптиках.
Вибір і головна продажа.
АПТИКА МІКОЛЯША
ЛЬВІВ, КОПЕРНИКА ч. 1.
870 30—?

Поклик до священичих жінок львівської Архієпархії.

Дня 12. березня п.р. відбудуться у Львові
І.. Загальні Збори
„Комітету допомоги вдовам і сиротам по священиках"

Того дня відправиться в год. 9. рано в церкві Преображення Господнього (при вул. Краківській) СЛУЖБА БОЖА за упокій Членів і Добродіїв нашого Комітету. В год. 11 перед полуднем зберуться відпоручниці деканальних Комітетів в салі „Народнього Дому" (вул. Рутовського ?) для вислухання звіту Комітету з успіхів праці в 1928 році. В тій ціли Пані кожного деканату подбають о назначення своєї відпоручниці і повідомлять нас вчасно про доконаний вибір.

В год. 7. вечером відбудеться в салі „Народнього Дому"
ЧАЙНИЙ ВЕЧІР
получений з музикально-вокальними продукціями і фантовою льотерією.

Дохід з цего вечера призначений на збільшення фондів закупна дому для вдовиць і сиріт по священиках, тому звертаємося з горячою просьбою до всіх священичих Пань, щоби були ласкаві причинитися до с і льотерії довільними фантами. Приймемо з вдячністю кожну жертву, як н. пр. книжка, вишивка, ручники мука, крупи, солонина, смалець масло, вудженина, дріб і т. п., евентуально жертва в готівці. — Фанти можна складати або в одної з Пань в деканаті і разом прислати до Львова, або просто вислати до Львова на адресу: Вп. Ольга Ловчинова, ж. пароха, вул Жовківська 28.

Львів, дня 15. лютого 1929 р.
Комітет допомоги вдовам і сиротам по священиках. Львів, вул. Доміниканська 11.
Наталя Дзерович, голова
Софія Лещинникова, секретарка.

ПРОДАЖ НА ДОГІДНІ СПЛАТИ!
МАШИНИ ДО ШИТТЯ
ГРАМОФОНИ
РОВЕРИ
МОЛОЧНІ КРУЖЛІВКИ
і їх складові части
ПРИБОРИ ДО КРАВЕЦТВА :: І РУЧНИХ РОБІТ ::
ВЛАСНИЙ ВАРСТАТ НАПРАВ
Александер Малімон і С-ка
Спілка з обм. пор.
2496 Львів, вул. Валова 11 а. 33—?

:: СКЛО ::
ПОРЦЕЛЯНА
КРИШТАЛИ
поручає
НОВООТВОРЕНИЙ СКЛАД
ОЛЕКСАНДРА ОНИСЬКА
Львів, Галицька ч. 20.
885 (ріг Cadoвoї) 25—?

Від Управління Синодальної Ради Православної Чеської Церкви.

Сим повідомляється, що до неї вступило прохання від Олександри Чорнової-Карпюкової, з заходом про розвід її шлюбу з Олександром Олександровичем Карпюком, з причини його безвісного довгого тайного перебування. Осіб знаючих місце його перебування просять повідомити а адресу: Sinodalni Rada Pravoslavne Cirkve v Praze XII, Zahrebska 6
1402 2—3

ЗВИЧАЙНИЙ ЗАГАЛЬНИЙ ЗБІР ТОВАРИСТВА „ПРОСВІТА" У ЛЬВОВІ

відбудеться в четвер дня 21. березня 1929 р. в салі Музичного Товариства ім. Лисенка у Львові, вул. Шашкевича ч. 5.

Початок Збору в год. 10. перед пол.

ДНЕВНИЙ ПОРЯДОК:

1) Відкриття Збору.
2) Прочитання протоколу з останнього звичайного Загального Збору.
3) Відчитання правильника Загальних Зборів Товариства „Просвіта".
4) Затвердження маєткової трансакції філії Товариства „Просвіта" в Сокалі.
5) Вибір Комісії-Матки.
6) Звіт Президії з діяльности Товариства за час від 1. VII. 1927. до 30. VI. 1928.
7) Звідомлення Ревізійної Комісії й уділення абсолюторії Головному Виділови.
8) Вибір 5 членів Головного Виділу на 3 роки, 1 члена на р. к. 6 заступників виділових і Ревізійної Комісії з 5 членів і 2 заступників.
9) Іменовання почесних членів.
10) Усталення членської вкладки на 1929 р.
11) Внесення і запити членів.

1480 1—1

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". В друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.